

ΕΡΩΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στο έννενηντά τέσσερα και χίλια οκτακόσα
είναι καλό ο Λόρδος μας να φάμε κι' άλλα τόσα.

Ενδέκατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών θρών μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

ρέμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας προς έμέ.
συνδρομή γιά καθε χρόνο — όκτώ φράγκα είναι μόνο.
τά τ'ά ξένα όμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στό χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εμούσου ταπεινή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρώμου» άνελλιπή
προς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τίλη.

Τούτη του Δεκεμβρίου
μηνός όλίγων κρύου.

Τετρακόσα όδόντα κι' έννιά
και πλακόνη κακή χειμωνιά.

Του Βασιλιά ύποδοχαίς μή τόσαις λάσπαις και βροχαίς.

(Ο Φασουλής φαμελικώς 'στ' Ανάκτορα πηγαίνει
και γιά νά 'βγθ' ο Βασιλιάς μπατατάκια περιμένει.)

(Ο Φασουλής συνέρχεται από την τεμπελιά του
και βιαστικός 'στην ζύλινη περλίει φαμελιά του.)

Φ. — Βασιλεύ Έλλήνων, χαιρε... ή ζυλίνα μας ή ράτσα
άποκάτω 'στό Παλάτι φέρνει γύρμας και σουλάτσα.
Βγάλε μας κανένα λόγο μής 'στές μαύραις συμφοραίς,
'πίς τό κράτος πώς θά τύχη τής 'ψηλής σου συνδρομής,
και κουφέτα σκόρπισί μας άπ' του Τσαρού τής χαραίς
γιά νά πούμε 'στό ζευγάρι καλορούζικα κι' τμείς.

— Ο Βασιλείς μας έρθασε... 'στό πόδι σηκωθήτε
κι' βάλετε τ'ά ρούχα σας και παραστολισηθήτε.
Όλοι μαζί 'στ' Ανάκτορα νά πάμε καρδοχάνι
νά τόν ξαναγεννιόσωμα,
έ πάρτε κι' ένα θυμιατό και μπόλινο λιθάνι
γιά νά τόν θυμιατίσωμα.

'Ηλθε πάλιν όπως βλίπει ή ζυλίνα φαμελιά
νά σου 'πή εύχαριστήσαις, ζηλιμένως Βασιλιχά,
έπειδή και 'στές κηθείας και του γέμου τους ψαλμούς
άκουεις και τής καρδιάς μας τό τίκ τίκ και τούς παλμούς,
και δέν έπαυεις του Τσαρού νά του λες πρωτ' και βράδυ
γιά τήν όδλια μας σταριδά, γιά τ'ά σούκα, γιά τό λάδι.

— Πάμε τό Παλάτι του νά γίνη περιβόλι
και κήτι νά μας φέρη,
έ πάρτε και τής βροχής κανένα παραούλι
γιατί 'μπορεί νά βρέξη.

'Άλλος τίτοιος πατριώτης σάν και σίνα δέν έστάθη
κι' ο λαός ο κρωμαίνος μόλις ήλθες έξοτάθη,
κι' έτρεξε νά τόν σιασάσης σάν πατίρας, Βασιλιχά,
'στές πορφύρας τ'ά χρυσάφια, 'στές πορφύρας τ'ά μαλλιά.

— Περτί μοά μόν παραούλι... κιαρός γαρμπή; φουσά
κι' μιά βροχή άτέλειωτη έρίτος μιά λυσσά.
Περτί μοά μόν παραούλι, κι' ές πάμε δίχως άλλο...
έφίει και πάλι νά τόν 'δώ και λόγο νά του βγάλω.

— Εμπρός λοιπόν είς προσοχήν... τροχάδην θά σκαλίσω...
έμπρός έγώ μή τ'ά παιδιά και σύ γυναίκα 'πίσω,
'ό Περικλής κατόπιν μας μ' αυτιά καταβεβμένα
και σουδρίου χρώμα,
έ μ' όμως όργανο μαζί μήν παρτε κανένα,
τά λέμε μή τό στόμα.

Βασιλεύ Έλλήνων, χαιρε... άκούζονται μαχηρία
κι' άσταρόβρονα μουγγρίζου 'στές ικαταίς τουρανού,
μά δέν σκιαζέσαι καθόλου και τ'ά όρ'α τεντόνισα χίρμα
σάν νά ήλιγ' νά φουχτώσης τήν φωτιά του κερανού.

Βασιλεύ Ἑλλήνων, χαίρε. . . σύ μὲς σὺζεις 'στοὺς κινδύνους
καὶ γερὸς ὁ Θρόνος στίκει,
καὶ γελᾷς μὲ Μπερτεδούλους καὶ γελᾷς μὲ Μπερτολδίνους
καὶ μ' ἔμῃνα τὸν Ζευζέκη.

Βασιλεύ Ἑλλήνων, χαίρε. . . εἰς τὸ κάθου σου ταξειδί
σύ φροντίζεις γιὰ τὸ λάδι, σύ φροντίζεις γιὰ τὸ ξύδι,
καὶ λαδάτος καὶ ξυδάτος εἰς τὰ πρῶτα προχωροῖς. . .
ρίξει μου μὲ μμπομπονιέρα τὸν Σωτήρα νὰ χαρῆς.

(Κι' ὁ Περικλῆτος ἀρχινᾷ
μὲ σκόπερὸ νὰ τσαμπουνᾷ.)

Π. — Ἀγαπημένε Βασιλεῦ, καθὲς ἔμπρός σου τρέχει,
γιὰ σὲ κι' ἔμου τοῦ Περικλῆ κουρδίζεσαι ἡ λύρα. . .
τριάντα ἡμερόνικτα ἐλύσσαξέ νὰ βρῆξη
κι' ἡ πόλις μας κατήντησε σὰν Λόντρα δίχως λίρα.

Ἦλιος δὲν βγαίνει φωτὸς. . . κι' αὐτὸς μὰς ἰσιχάθη
καὶ μὲς 'στὰ μαῦρα σὺνερα ἐκουρδῆκε κι' ἔχασθη,
κι' ἔγώ ληκαδά σὰν καὶ πρὶν δὲν 'βρίσκω, Βασιλεῦ, μὲ
γιὰ νὰ ζεστάνω μὲ στιγμὴ τὴν ραχοκοκαλιὰ μου.

Λάσπη, Μεγαλειότατε, καὶ βόρβορος παχὺς
καὶ πλάτς καὶ πλοῦτες λασπώνεται ὁ κάθε δυστυχῆς.
Σηκώνονται 'ψηλὰ 'ψηλὰ καὶ τόσα μισοφόρια
καὶ κἀνεὺν μὲ τὴν λάσπη μας χυτὰ ποδάριμα τράμπια,
μὰ μέσα 'στὸ σκυλιτὶ μας καὶ μὲς 'στὴν στοιχωῶριμα
κανεῖς δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ 'δῇ καὶ 'λίγη γάμμα.

'Στὸ μαρμαρίνο, Βασιλεῦ, ξεπρόβαλε μπαλκόνι
νὰ 'δῆς πὺς κἀν' ἡ λασποῦριὰ τὸ κάθε πανταλόνι,
μὰ τώρα ποὺ μὰς ἤλθεσ Σὺ θὰ λείψ' ἡ τόση λίρα
κι' ἂν θηλεῖ ρίξει καὶ γιὰ 'μὲ καμμία μμπομπονιέρα.

Φ. — 'Στὸν ἔρχομό σου 'γέλασαν τῶν οὐρανῶν οἱ θέλοι
καὶ φοβερῶν κατακλισμῶν 'βουδάθησαν καμπάναις,
καὶ μέσα 'στὸ Βασιλικὸ γυρίζω περιβόλι
καὶ βλέπω βουζανιέρικα μαζὶ μὲ παραμάναις.

Οὐὰ οὐὰ φωναζοῦνε, τὰ χέρια τῶν κουνουῶν,
καὶ δειγνοῦν μὲ τὰ σχήματα πὺς σὰν κι' ἔμας πεινοῦν,
καὶ μακαρίζω τὰ μαρὰ ὅπου γυροῦν γάλα
γιατὶ θὰ 'γύρουαν ψωμί ἂν ἦσαν πῖο μεγάλα.

Βλέπω κἀποιὸν νὰ ρεμβαζῆ
μὲς 'στὸν κῆπο, Βασιλεῦ,
καὶ τὰ χέρια του νὰ βάζῃ
πότε πότε 'στὴν κοιλιά.

Μὲς 'στὰ μάτια τὸν κυτῶ
σὰν περίεργος μαριόλος,
καὶ μὴν εἶσαι, τὸ 'ρωτῶ,
πειτητὴς ὀνεροπόλος;

Κι' αὐτὸς βλέπω πρὸς τὴν οὐσιν
μ' ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ θέλη :
εἰδὲν ρεμβαζῶ μὲ τὴν φύσιν,
μὰ ρεμβαζῶ τὸ καρδίαιτο.

Ἔρω, λίγω, συνταράττει
τὴν κοιλιά σου, παλαδέ,
ὅμως τρέχα 'στὸ Παλάτι
καὶ μολὸν ψωμί λαβί.

Αὐτὸ τὸ ρῆμα τὸ πεινῶ δὲν εἶναι δρόλου νίο,
πεινάω κἀποιε καὶ κἀποτε πεινάω,
ἀλλ' εἶτε κι' ἀσυναίρετον ἢ καὶ συνηρμένον
μὰ πάντα θὰ 'τάκουσε εἰς ὅμοιο μέρος πᾶτε,
'στὴν συζυγίαν τάσσεται τὴν τὸν περμπομπονιῶν
κι' ὁ νοῦς μας σήμερα γι' αὐτὸ σπουδαίως περιπάτατε.

Μ' αὐτὸ διασκοδαζέται τοῦ καθενὸς ἡ πλήξις
καὶ μὲς 'στὴν Μπόρσα γραφεται τὸ λασποῦμινο χάνει,
πολλοὶ τὸ κλίνου, Βασιλεῦ, μὲ δύο καταλήξις
κι' ἔμας ἂν τὸ ξεγανώμα, αὐτὸ δὲν μὰς ξεγάνει.

Γι' αὐτὸ τὸ ρῆμα κόκκινας σηκώνονται παντιέριαι,
γι' αὐτὸ τὸ ρῆμα γράφονται περὶ θεσμῶν λιμπρέτα,
γι' αὐτὸ τὸ ρῆμα πρόσερε 'στὸν Λόρδο μμπομπονιέριαι
καὶ 'πὲς 'στ' αὐτὸ τοῦ γελαστός : ἀβρε, γαμπρέ, κουφέτα.

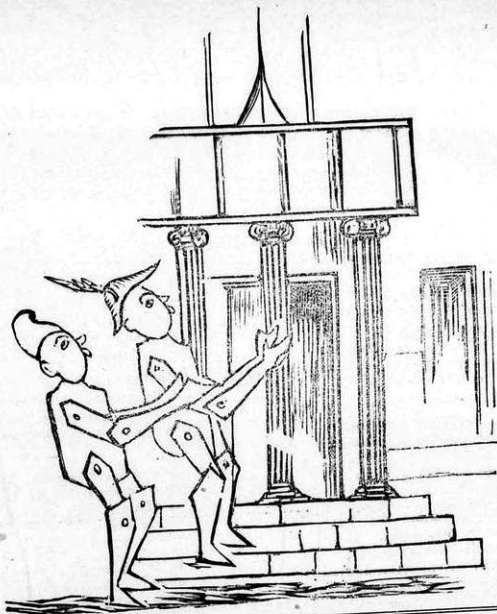
Βρίχει βρέχει καὶ χιονίζει
καὶ τὰ μάρμαρα ποτίζει,
κι' ὁ Σωτήρας μαγαριεῖται
Νομοσχέδια σωρὸ,
κι' ἡ Βουλὴ παραχρησέται
τοῦ Σωτήρα τὸν χορὸ.

Βρίχει βρέχει καὶ χιονίζει
καὶ κανένας δὲν δακνίζει,
καὶ τὸ φράγκο τὸ καυμμένο
μ' ἕνα μούτρο λασποῦμινο
ἀνεβαίνει κατεβαίνει,
τάντερά μας λύνει δένει.

Ἄν ἡμιλῶ μὲ σύμβολα σὰν Ἴφην Νερθηγὸς
τοιούτον μὲ κατήντησεν ὁ γράφειν Πρωθυπουργός,
ἔλιπζω δὲ κἀν αἴριον κἀν μετ' ἄλλων χρόνον
πὺς θὰ συνεννοῦμεθα μὲ παντομίμαις μόνον.

Π. — Ἐμπρός σου στίκει, Βασιλεῦ, καὶ τρίμο σὰν καλῆς
τοῦ κῆπου τοῦ Βασιλικῆ λουλούζια μου 'μιλοῦν,
κι' οἱ σταριδάδες καθόνται 'στὴν ἔκρη 'στὸ ποτάμι,
μὲ τὴν σταφιὰ 'μάλλων καὶ τὴν πετροβολοῦν :
'Ἐσταφιὰ γιὰ 'λιγότερε, σταφιὰ γίνου 'λίγη,
παρκαρτήσου, φέφρε, πρὶν τὸ μᾶλό μας σῆξη.»

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός ἔμπησε σὲ μελεάδες,
χίλιε τὸν πᾶν ἀπὸ 'μπροστά καὶ 'πίσω ἐπὶ χιλιάδες,
καὶ δύο Νομοσχέδια καθεὶς τοῦ ξεπουρνεῖται
μαζὶ μὲ τὸν Κοκκιῖον,

κι' έκείνος ήμερόνικτα τὰ φιλοκοσκινίζει
κι' ήβράνει και μουσκεύει.

Και περιμένω, Βασιληᾶ, κι' ήγώ κι' ο Φασουλής
καμμία μόρα ξαφνική νά κέρη πανηγύρι,
νά πίσω και τὸ πένινο ταβάνι τῆς Βουλῆς
κι' όλα τὰ Νομοσχέδια νά τὰ συμπαρασύρη.

Ήλθαμε γιὰ ζητήματα σπουδαία νά 'μιλήσωμε
και μερικά νά δώσωμε και μερικά νά λύσωμε,
και νά σκεφθώμε σοβαρὰ μὲ ποῖον καινούριο τρόπο
θὰ σώσωμε τὸν τόπο.

Μὲ γνώμαις μὰς ήφουσκώσε κι' ο Σακκουλὲς ἀκόμη,
μὸναχά Σὺ σὰν φρόνιμος δὲν ἔχεις καμμιά γνώμη.

Φ.— Σίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ, ποῦ νά σαλίψη βράχος,
ξίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ, ποῦ χάσκουν Βασιλίσκοι,
ξίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆς μὸναχος :
εὐτὸν μακακρὰ τὸν Φασουλή ποῦ πάει και τὰ 'βρίσκει.»

Σίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆς σπολλάτη,
ἐκεῖ πουλιῶν στενάγματα, μουγγρισματα θερῶν,
ἐκεῖ πηγαίνουν κι' ήρχονται Σωτῆρες 'στὸ Παλάτι,
ἐκεῖ παλεύουν οἱ θεοσοὶ μὲ κίτσια μαγειριῶν.

Σίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ, ποῦ τρὶς ἀναθεμάτα,
ἐκεῖ πορφερά κι' ἄν φορῆς τὴν βλίπεϊς κουρελάκι,

και λὲν πολλοὶ μὲ στόματα ρητορικῆ γεμάτα :
εὐκολοῦς κι' ήγώ, κολοῦός και σὺ, κι' ἄπνονα βαριλάκι.»

Σίρω και πάλι νά σου 'πῶ τραγοῦδιά μιὰ ντουζίνα,
ποῦ θὰ μοῦ 'πῆς αγιά κάθισα 'στοῦ Θρόνου μου τὸ πγάγι,
ἢ πῆγαίσε καλλίτερα και σὺ μὲς 'στὴν κουζίνα
νά φῆς ψωμί Βασιλικὸ μὲ Σύνταγμα προσφάγι.»

Σίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ, ποῦ δὲν σου τὰπ' ἀκόμα,
ἐκεῖ κι' ὁ νόμος ράβεται μὲ Βενετίας βελόνι,
ἐκεῖ κι' ἡ μύτη καθενὸς ἂν πρὶν δὲν φῆρ γῶμα
ὅσο 'ψηλὴ κι' ἂν φαίνεται ποτὲ τῆς δὲν 'ψηλόει.

Σίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ καλλίτερα τοῦ Ρήγα, —
ἐκεῖ θραναπίστο θὰ μοῦ 'πῆς δια δημοκράτης
ἔχει καθῆκον νά μετρῆ μόλις πεταχῆ μύγα
πόσαις φοραῖς 'στὸ πέταγμα τινάζει τὰ φτερά τῆς.

Σίρει τραγοῦδι νά σου 'πῆ τὸ κλούβιο μου κεφάλι,
ποῦ ξαναπίστο θὰ μοῦ 'πῆς γιὰτὶ μοῦ παραρῆσει,
ἐκεῖ θρηνεῖ περιλιπος και μιὰ σκιὰ μεγάλη
ἐνὸς ἀρχαίου Βασιληᾶ, ὅπου φοροῦσε φῆσι.

Σίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ γι' αὐτὸν ποῦ κρύβ' ἡ πλάκα,
ποῦ θὰ φανεῖξῆς ἀφεριμ, ὑπῆλκὸς μου βλάκα.»
Ξίρω τραγοῦδιά νά σου 'πῶ γιὰ τούτον τὸν φασά,
ποῦ θὰ μοῦ δώσῃς γι' ἀμοιβῆ κουφέτα περισά.

Ξίρω τραγούδια νά σου 'πώ μί γλώσσα σάν ροδάκι,
 πού θά φωνάζει: «θάνει.»
 Ξίρω τραγούδια νά σου 'πώ, μιά τ'άχω 'στό τέταρτί,
 είναι μακρὰ τό σπῆτι μου, ποῖς πάει νά τό φέρη ;

Κι ἡ κυρία Φαδουλῆ μέ τ' ἄνκτορο ἠμλεῖ.

Ἡ Φ. — Ἀγαπημένε Βασιλῆ, 'στῆς τόσαις φασαρίαις
 δέν ἔχουν γιά τὰ λούφα των παράδεις κι ἡ κυρίαίς,
 καί τώρα πού 'στά μαγαζιά δέν πᾶν ἀπ' τὰ χερᾶμματα,
 γιά τῆ σοφία δυνατὸ τῆς ἐπιπασί μεράκι,
 καί τρέχουν εἰς τὸν Παρνασσό γιά νά μαθαίνουν γράμματα
 ἀπὸ τὸν Ἀργυρόπουλο κι ἀπὸ τὸν Μηλιεράκη.

Γιὰ φιγουρίνα καθεμιά σπανίως κελαιδεῖ
 κι ἄμα δέν πᾶν 'στά μαγαζιά τό ρίχνουν 'στὴ σπουδῆ.
 Ἄϊρων ιδιότητας μαθαίνουν 'στὸ μνουτο,
 γιά τὸν ἀέρα συζήτουν κι ἄερα βάζουν μπλάστρι,
 καί σήμερ ἔν φουσκώνωμε, τὸ φρούσκωμά μας τοῦτο
 δέν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἔν ἄνιμογγάστρι.

Τόσαις κυρίαίς ντιστεγάι, στολῆ τῶν Ἀθηνῶν,
 φοραῦν φουστάνια περυσὰ καί τρύπηα σιταλέτα,
 καί μῆτε κᾶν 'στάς προβολιάς εἰκόνας φωτεινῶν
 δέν βλέπομε ζωγραφιστῆ καινούρια ντουαλέτα.

Πολλαίς θά βγούνε Σιεβινῆ καὶ Στάελ μί τό ζέρι,
 τῆς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ καί τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
 σάν 'δῆ πῶς δλαίς ἐγιναν εἰς τὴν σοφία σπύρτα,
 θ' ἀργίση τὴν κουβερσασσῶν μί τῆς σοφίας κοκίταις,
 καί θά κρατῆ τοὺς κότσους μας μί κλάδους ἀπὸ μύρτα
 γιατί δέν θάχωμε λεπτό νά πάρωμε φορκίταις.

Ποῦ παράδεις γιά νά τρέξω
 μίς 'στὸ κάθε μαγαζί ;
 τῆς βιτρίνας του ἀπ' ἔξω
 βλέπω τώρα σάν χαζή.

Κι αἰθερία σάν Τραχιλάτα
 ξυκαπέρας ἀπ' ἰκεῖ,
 ἀπ' τὴν ἔρημη τὴν στρατά,
 πού τὴν λέν Ἑρμαϊκή.

'Ἄλλ' ἄντι νά τρέξῃ ἡ πῆχυ
 ὅπως πρῶτα — συμφορά ! —
 ἐλατῆγε τὴν μαύρη τὸχη
 καθ' ἑμπόρου φοουκαρά.

Κι ἀπ' τὴν μπόλικη πραγμάτεια
 ἕνα τοῖτι μοναχό,
 ἕνα πῆρα γιά τὰ μάτια,
 τό πῆρ σκούρο καί φτωχό.

Δέν βγαίνει ἔξω μιά στιγμή κι ἄμονται πᾶν οἱ στίχοι
 κι ἡ τόση μας ζωτιὰ,
 ἀλλ' ὅμως ξίρω πῶς κι αὐτοῖ τοῦ Παλατιοῦ οἱ τοῖχοι
 ἔχουν μεγάλ' αὐτιὰ,

κι ὄλα τὰκούς κι ἡ κλάψη μας τό στήθος σου σπαράζει
 κι ἔν δέν προβαίνης νά μας ὄρη γι' αὐτό δέν μας πιεράζει.

Δίξου συγχαρητήρια μεγάλα κι ἀπὸ 'μίνα
 γιατί 'στὸν Τσαρό 'ύστηπες τό λάδι καί τὰ σῦκα μας,
 κι ἔν σου φανοῦν τὰ λόγια μας φηγιά ξαναθρασμαμένα
 μὰ πάντοτε θά λίγεται χρυσὸ μας καί τ'ιτίλικά μας.
 Θερρὸ πῶς εἶναι περιττὸν νά σοῦ τὰ ξαναλίμε . . .
 ὅ,τ' ἔλαχεμ τό 'φάγαμε καί σήμερα τό κλαίμε.

Καί τό κάθε της παιδί ἀρχινῶ νά τραγουδῆ.

Βασιλῆ μου, πηδῶ 'σάν ἀρούδι,
 κι ἡ μαμμά μου μοῦ λέγ' ἡ μαριόλα
 νά σοῦ ψάλλω καινούριε τραγούδι
 μί χαζάδες τοῦ Λίγο ἀπ' ὄλα.

Βασιλῆ μου, κάθε οἱ λατρεύω,
 κι ἕνα φράγκο μόνο σοῦ γυρεύω.
 Ξαναμάθῃ, χορτασμένε Ἔθνε,
 πῶς καμπόσοι ζῆμαθαν νά τρώνε.

Ἡ κυρὲ μας ἡ δακκάλα,
 πούναι πάντοτε γλωμῆ,
 μοῦ ζῆτοῦσε μίσκα 'στ' ἄλλα
 νά τῆς πάω καί ψωμί.

Κι ἔπειδ' ἔν τῆς τό πῆγα
 μουδαλεῖ μεθενικό,
 μ' ὄρειε μί μαύρη φήγα,
 μ' ἄφρησε καί νηστικό.

Εἶπαμε ἀπ' ὄλα,
 λίγα καί καλά . . .
 ρίξε μας μιά φλόγα
 Σὺ πού τρέφῃ ψηλά.

(Εἶπαν αὐτὰ καί τοῦ χοροῦ τοῦς πᾶντε τό δαιμόνιον
 κι ὄλοι μαζὶ χοροπηδοῦν καί λέν τό Πολυχρόνιον.)

Καί καμπόσας ποικιλίας μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὴν μόννη Περιοικὴν Ἑστίαν τοῦ Δροσίην
 τὴν πῆρε ὁ Ξενόπουλος κι αὐτῆς τὴν διουθύνει,
 ὁ λογογράφος ὁ κομψός, ἡ πῆνα ἡ σικρῶσα,
 κι ἀπὸ κονδύλια πάντοτε θά γράφει ἕνα κι ἕνα,
 καί θά τοῦ λέν ἀπὸ παντοῦ μί παρακάλια τόσα :
 εἰμάν, Γρηγόρη, γράψε με συνδρομητῆ κι ἑμένα . . .

Ὁ Φιλοσοῦσαν Ὁμιλος Ἑρμῆς τῆς Μαγνησίας
 μανθάνομεν πῶς ἔλαμε προῦδος θαυμασίας
 ἀφ' ὅτου ὁ Διδάσκαλος ἐπῆγε Κλαμάς,
 εἰς μέλη δὲ πληθύνεται κι εὐμοσίων συνδρομάς,
 κι ὁ Διοικῶν Τζεβᾶτ Πασσας, ἀνὴρ μεγάλου ζήλου,
 Πρόεδρος εἶν' ἐπίτιμος τοῦ προσφιλοῦς Ὁμίλου.